

at Dommerfuldmægtigene ikke alene beholdt en væsentlig Del af deres private Praksis, men tillige blev lønnet som Statsembedsmænd under den Forudsætning, at de ikke gav sig af med Sagførervirksomhed, Ejenomshandel eller lignende Praksis. Derfor forekommer det mig, at vi ved en Ordning af dette Spørgsmaal maa kræve, at ogsaa denne Side af Sagen ordnes nu paa en til Formaalet bedre svarende Maade, end den højtærede Justitsminister har gjort ved at henvise til Statstjenestemandslønningsloven.

Man vil formodentlig heroverfor indvende, at saa bliver Ordningen for dyr for Staten, idet man for at faa kvalificerede Kræfter bliver nødt til at betale en noget højere Løn, naar man samtidig forbyder enhver Sammenblanding af Dommerfuldmægtig- og Sagførerkontorvirksomhed. Det er der vel ogsaa nok noget i, men dog vist ikke meget. Thi Statsslønningerne i al Almindelighed er jo, selv for kvalificerede Arbejdskræfter, saa lave, og Antallet af Dommerfuldmægtige heller ikke større end, at den Forhøjelse, der kunde blive Tale om, ikke vilde komme til at andrage meget store Beløb. Til syvende og sidst viser det sig dog, at Arbejdets Art og Interessen, den betryggede Stilling, Pensionsretten o. s. v. i Praksis er tilstrækkelig til at sikre Tilgangen ogsaa af forholdsvis dygtige Kræfter. Men dertil kommer, at man formentlig ved en Omlægning af Dommerembederne og af Forretningerne indenfor Dommerkontorerne kan opnaa en betydelig Indskrænkning af disse Embeders Antal. Det er ude omkring ikke nogen Hemmelighed, at man har været mere rundhaandet med at oprette Dommerstillinger, end Hensynet til det nødvendige Arbejdes forsvarelige Udførelse kan siges strengt taget at kræve. Derfor tror jeg, at man ved Ændringer paa dette Omraade kunde naa til at spare Beløb, der til Gengæld kunde anvendes til, hvis det var nødvendigt, at afrunde Lønningerne for Dommerfuldmægtigene opefter, naar man samtidig forbød dem al Sagførerpraksis.

Af disse Udtalelser vil det fremgaa, at vi fra vor Side gerne ser dette Spørgsmaal løst nu, men at vi ikke finder det fremsatte Lovforslag fyldestgørende, idet det i Virkeligheden betyder Sagens Udskydelse i mindst 10—11 Aar. Vi mener derfor, at Lovforslaget bør undergaa en nøjere Prøvelse i det

Udvalg, den ærede foregaaende Ordfører bebudede, og det vil afhænge af Forhandlingerne i dette Udvalg, hvorledes vor endelige Stilling vil blive. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til en velvillig og hurtig Viderebehandling her i Tinget i det Haab, at Sagen nu maa blive løst og løst endeligt med det samme.

Godskesen: Som allerede fremhævet af de to ærede foregaaende Talere, er det et gammelt Stridsspørgsmaal, der nu søges løst, og jeg for mit Vedkommende glæder mig over, at der nu, som det synes, er god Udsigt til en Løsning. Jeg mener, at det Grundlag, som er givet ved Kommissionsbetænkningen og ved den højtærede Justitsministers Lovforslag, maa siges at være godt, godt som Grundlag, men ikke godt i den Forstand, at man kan tage det uden videre, som det foreligger. Jeg mener og har altid ment, at det er principielt urigtigt at tillade Retsbetjentfuldmægtigene privat Praksis, saaledes som det hidtil har været Tilfældet. Der opstaar herved en Fare for, at Fuldmægtigens økonomiske Forhold eller Forholdet til hans egne Forbindelser mere eller mindre ubevidst kan øve Indflydelse paa den Virksomhed, han udfolder embedsmæssigt som Dommerens Medhjælp, og selv om Fuldmægtigen er en højest fortræffelig Mand, er der Fare for, at dette ikke bliver erkendt, at der ikke er Tillid til, at en fuldkommen Upartiskhed altid vil være til Stede, og allerede dette er naturligvis en betænkelig Sag. Dog skylder jeg Fuldmægtigstanden at sige, at jeg tror, det hidtil i de fleste Tilfælde er blevet ved Faren. Jeg tror, at virkelige Misbrug har været forholdsvis sjældne, og jeg tror, at Tilliden til Dommerne og deres Fuldmægtige ude omkring i Landet er i det væsentlige ubrudt. Paa den anden Side maa man ikke overse, at det hidtil bestaaende Forhold dog ogsaa har sine gode Sider. Fuldmægtigene kommer gennem deres private Praksis i meget nær Forbindelse med Befolkningen, de lærer at kende og forstaa Befolkningens Forhold og Tænkesæt, og det er noget, som senere kommer dem til gode, naar de selv bliver Dommere. Jeg tror, at dette Forhold har gjort sig og maatte gøre sig stærkt gældende under den hidtil bestaaende Ordning, hvor Retsbetjentene